

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci **žalobce: F. T.**, zast. JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Nám. Republiky 2, Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) **František Turek spol. s r.o. Dolní Lukavice**, se sídlem Dolní Lukavice 69, a II) **J. T.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013, č. j. ŽP/9814/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2014, č. j. 30 A 20/2013 - 83,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2014, č. j. 30 A 20/2013 - 83, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Vodoprávní úřad zjistil, že došlo k zabetonování otvoru v boku náhonu, kterým dříve proudila voda do kanálu pod budovou stojící vedle vodního toku. Na uvedené zjištění navazovalo Rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru životního prostředí (dále jen „městský úřad“), ze dne 27. 9. 2012, č. j. OŽP-STP/21796/2012, které obsahovalo čtyři výroky následujícího obsahu:

- Ve výroku I. bylo stěžovateli a osobě zúčastněné na řízení II) jako stavebníkům nařízeno odstranění nepovolené stavby – stavební úpravy otvoru v boku náhonu o rozměrech 30 × 60 cm. Daným výrokem jim byly současně stanoveny podmínky pro odstranění stavby, přičemž jako 4. podmínka bylo uvedeno: „*Proti vnikání odpadů do odpadní trouby bude obnovený otvor zabezpečen osazením kovové mříže v profilaci jemných česel MVE [tj. malé vodní elektrárny, poznámka NSS] František Turek spol. s r. o. tak, aby nebyl poškozován bod náhonu [...] a nebylo bráněno průtoku vody skrze otvor.*“

- Výrokem II. byla stavebníkům uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
- Výrokem III. bylo vlastníkově sousedních pozemků, tj. osobě zúčastněné na řízení I), nařízeno „umožnit provedení prací k odstranění stavby ze svých pozemků a staveb a strpět vytvoření podmínek pro provedení stavby zejména přístup ke stavbě na pozemku st. p. 116/1 v katastrálním území Dolní Lukavice.“
- Výrokem IV. správní orgán zamítl námitky stěžovatele.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí se odvolal stěžovatel a osoba zúčastněná na řízení I). Odvolání stěžovatele žalovaný vyhodnotil jako opožděné a k odvolání osoby zúčastněné na řízení I) žalovaný změnil rozhodnutí městského úřadu. Konkrétně zrušil podmínku 4. ve výroku I. a výrok III. prvostupňového rozhodnutí, ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

[3] Stěžovatel podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl. V rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, krajský soud rozebral dvě situace: jednak podání opožděného odvolání a jednak situaci, kdy účastník řízení nepodá odvolání, ale k odvolání jiného účastníka došlo ke změně napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k první situaci (opožděnému odvolání) konstatoval, že soud pouze ověří, že bylo odvolání skutečně podáno opožděně a nezabývá se námitkami věcné správnosti prvostupňového správního rozhodnutí. Ve vztahu k druhé situaci (odvolání podanému jiným účastníkem) poukázal na § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dle něhož je žaloba proti správnímu rozhodnutí nepřipustná, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného. Dané ustanovení dle krajského soudu určuje nejen to, kdy je žaloba přípustná, ale i to, v jakém rozsahu může být důvodná.

[4] Krajský soud uvedl, že stěžovatel v žalobě netvrdil, že by jeho odvolání bylo včasné. K odvolání osoby zúčastněné na řízení I) bylo sice rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno, ale podmínka 4. ve výroku I. tohoto rozhodnutí pouze zatěžovala vlastníky určitou povinností, ale nepřiznávala jim právo, zrušení této podmínky se tak negativně neprojevovalo v právní sféře stěžovatele. Výrokem III. rozhodnutí městského úřadu nebyla uložena povinnost stěžovateli, ale osobě zúčastněné na řízení I), jejím zrušením tudíž pojmově nemohlo dojít k zásahu do právní sféry žalobce. Krajský soud zhodnotil, že stěžovatel měl vzhledem k opožděnému podání odvolání poměrně úzký prostor pro důvody, jimiž může úspěšně rozhodnutí o odvolání napadnout, žalobními námitkami však tento prostor přesáhl, soud se jimi proto nezabýval a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud žalobu zamítl, aniž by se jí věcně zabýval s odůvodněním, že odvolání proti správnímu rozhodnutí bylo opožděné. V rozhodnutí o odvolání však žalovaný uvedl, že rozhodnutí přezkoumal i z hlediska zákonnosti v celém rozsahu. K tomu pak stěžovatel v žalobě vyslovil závěry, které měly být soudem projednány. Stěžovatel v žalobě rovněž tvrdil nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z toho důvodu, že bylo vydáno osobou, u které namítal podjatost. Dále má stěžovatel za to, že zpochybňoval skutková zjištění tak průkazným a

pokračování

významným způsobem, že to mělo vést žalovaného k zahájení přezkumného řízení, a dále uváděl skutková zjištění nová, která měla žalovaného vést k obnově řízení.

[6] Následně stěžovatel shrnul, jaké žalobní body uplatnil v řízení před krajským soudem. Dále uplatnil námitky, které se týkají věcného posouzení správních orgánů. Namítl, že správní orgány nesprávně považují otvor ve zdi za součást vodního díla a nesprávně tvrdí, že jeho zabetonováním došlo ke stavebním úpravám. Nesouhlasil s tím, že otvor ve zdi pilnice je zanesen v manipulačním řádu sousední malé vodní elektrárny. Stěžovatel dále uvedl, že Jalový kanál není ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení I). Má za to, že byly nesprávně vypořádány námitky č. 1 a č. 3. Stěžovatel uvedl, že otvor do stěny byl vytvořen v roce 1994 a šlo o černou stavbu, která nepožívá právní ochrany. Stěžovatel se pokusil poté, co mu jeho otec v roce 1998 daroval budovu pilnice, dosáhnout toho, aby osoba zúčastněná na řízení I) otvor zaslepila, což se však nestalo. Proto se s ohledem na devastaci svého majetku rozhodl provést opravu sám. Dále ve vztahu k rozhodnutí o odvolání namítl, že žalovaný nesprávně doplnil to, co v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí chybělo.

[7] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti uvedl, že žalovaný sice odvolání zamítl pro opožděnost, současně ale napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska jeho zákonnosti, a otevřel tak prostor pro soudní přezkum. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, na své rozhodnutí a na sdělení Ministerstva zemědělství ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6142/2013-MZE-1511, sp. zn. 57VH5051/2013-15111, v němž byly uvedeny důvody pro nezahájení přezkumného řízení ve věci stěžovatele.

[9] Žalovaný se s napadeným rozsudkem ztotožnil a zdůraznil, že rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost může být přezkoumáno jen z toho hlediska, zda bylo odvolání skutečně opožděné. Stěžovatel však se závěrem o opožděnosti před krajským soudem vůbec nepolemizoval. Žalovaný tak navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[10] Osoba zúčastněná na řízení I) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Osoba zúčastněná na řízení II) se ztotožňuje s argumenty uvedenými v kasační stížnosti. Popsala stav a dispozice budovy pilnice, jíž se týkají správní rozhodnutí. Současně poukázala na to, že úřední osoba při obhlídce objektu nedůsledně zjistila jeho stav. Osoba zúčastněná na řízení II) uvedla též, že dle správních rozhodnutí jsou s manželem (stěžovatelem) povinni si opětovně poškodit obvodovou zeď budovy pilnice, riskovat pád nemovitosti a umožnit další narušování jejích základů.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační

stížnosti zastoupen advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zaměřil na námitku, že dle stěžovatele krajský soud pochybil, když se věcně nezabýval všemi žalobními námitkami.

[14] V nynější věci stěžovatel podal odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, které bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „správní řád“), zamítnuto pro opožděnost. Nicméně k odvolání osoby zúčastněné na řízení I) bylo prvostupňové správní rozhodnutí změněno tak, že v něm byla zrušena podmínka č. 4 ve výroku I. a výrok III. (k obsahu zrušených částí správního rozhodnutí viz bod [1] shora), ve zbytku žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil.

[15] V žalobě stěžovatel uplatnil námitky, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno podjatými úředními osobami, že žalovaný porušil § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, jelikož prvostupňové rozhodnutí nelze změnit tak, aby účastníku, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Dále v částech 2. a 3. žaloby stěžovatel blíže rozvedl námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského úřadu, nezákonnosti a věcné nesprávnosti hodnocení ze strany správních orgánů zejména ve vztahu k posouzení odstranění stavby.

[16] Jelikož žalovaný o podaných odvoláních rozhodl odlišným způsobem [stěžovatelovo odvolání zamítl pro opožděnost, k odvolání osoby zúčastněné na řízení I) změnil rozhodnutí městského úřadu], považuje Nejvyšší správní soud za vhodné pojednat odděleně o tom, jaké žalobní námitky měly pro věc význam.

[17] Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného o zamítnutí stěžovatelova odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu se zdejší soud ztotožnil s východiský krajského soudu. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že bylo-li odvolání zamítnuto jako opožděné, krajský soud se při přezkumu takového rozhodnutí zabývá jen otázkou, zda odvolání bylo skutečně podáno opožděně, či nikoli, nezabývá se však již otázkou zákonnosti či věcné správnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudky ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111; ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112; ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 Ads 133/2012 - 42; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[18] V rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011 - 87, Nejvyšší správní soud k výše uvedenému uvedl: „Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno (contr. § 90 odst. 5 správního řádu). Obecně platí, že pokud správní orgán poté, co přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí postupem stanoveným v § 89 odst. 2 správního řádu, neshledá důvod pro to, aby s rozhodnutím naložil některým ze způsobů uvedených v § 90 odst. 1 až 4 cit. zákona, tedy jinými slovy dojde k závěru, že odvolání není

pokračování

důvodné a není ani důvod pro zastavení řízení, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Od tohoto zamítnutí odvolání je třeba odlišovat zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1, věty první, cit. zákona, které není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřípustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka rozhodnutí.“

[19] Krajskému soudu lze přisvědčit v tom, že v žalobě stěžovatel nijak nerozporoval, že své odvolání podal opožděně. Ve vztahu k opožděnému odvolání žalovaný nemohl zkoumat rozhodnutí městského úřadu, ale posuzoval výhradně otázku včasnosti podání odvolání. Žádná ze žalobních námitek však nezpochybnila jedinou rozhodnou skutečnost pro rozhodnutí o stěžovatelově odvolání, kterou byla opožděnost jeho podání. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s úvahami krajského soudu, které se týkaly rozhodnutí žalovaného o stěžovatelově odvolání.

[20] Dále soud přezkoumal závěry krajského soudu týkající se rozhodnutí žalovaného o odvolání podaném osobou zúčastněnou na řízení I).

[21] V první řadě Nejvyšší správní soud konstatuje, že tímto odvoláním nebylo prvostupňové správní rozhodnutí napadeno v celém rozsahu, ale byla jím napadena jen podmínka č. 4 ve výroku I. a výrok III. Své odvolání totiž osoba zúčastněná na řízení I) formulovala tak, že výslovně uvedla, se kterými výroky (jejich oddělitelnými vedlejšími částmi) nesouhlasí, čímž jasně vymezila rozsah svého odvolání, a dále ve třech bodech uvedla důvody svého nesouhlasu, jehož rozsah byl vymezen v úvodní části odvolání. Nad vymezený rozsah odvolání (tj. okruh napadených výroků rozhodnutí městského úřadu) nemohl žalovaný v odvolacím řízení jít. Žalovaný jakožto odvolací orgán byl sice dle § 89 odst. 2 správního řádu k odvolání osoby zúčastněné na řízení I) povinen přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy nejen z hlediska namítaných vad v právním posouzení, ale i z hlediska nenamítaného rozporu s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2009, č. j. 5 As 94/2008 - 44), nebyl však oprávněn překročit rozsah, v jakém bylo prvostupňové rozhodnutí napadeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 Afs 5/2008 - 191).

[22] Z tohoto pohledu se žalovaný dopustil pochybení, když kromě toho, že rozhodnutí městského úřadu změnil tak, že z něj vypustil podmínku 4. ve výroku I. a výrok III., čímž plně vyčerpал rozsah odvolání, dodal, že ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrzuje, v čemž překročil rámec rozsahu odvolání. Naznačené pochybení žalovaného však nemělo reálný dopad do postavení účastníků řízení, jelikož žalovaný ponechal prvostupňové rozhodnutí beze změny v tom rozsahu, v němž nebylo odvoláním osoby zúčastněné na řízení I) napadeno. Žalovaný k odvolání osoby zúčastněné na řízení I) správně nemohl přezkoumávat rozhodnutí městského úřadu v celém rozsahu (ve všech jeho výrocích, resp. jejich částech). To, že tak učinil, představovalo vadu, která však v nynější věci neměla dopad na účastníky řízení. Z takové vady ovšem nelze dovozovat, jak to činí stěžovatel, že by se měl soud na základě žaloby proti rozhodnutí žalovaného zabývat i úvahami správních orgánů, kterými byly podloženy jen výroky prvostupňového rozhodnutí odvoláním osoby zúčastněné řízení I) nenapadené.

[23] Nejvyšší správní soud se navíc ztotožnil s obecným závěrem krajského soudu, že za stavu, kdy odvolání stěžovatele bylo zamítnuto pro opožděnost, ale k odvolání jiného účastníka bylo v odvolacím řízení správní rozhodnutí změněno, stěžovatel je v řízení limitován v okruhu námitek, které může úspěšně uplatnit proti rozhodnutí o odvolání. Proti závěru odvolacího orgánu o opožděnosti jeho odvolání lze uplatnit námitky, že odvolání nebylo opožděné. Ve vztahu k rozhodnutí o odvolání jiného účastníka je možno úspěšně brojit jen tam, kde bylo rozhodnutí správního orgánu na újmu jeho práv změněno k oprávněnému prostředku jiného účastníka řízení.

[24] Nejvyšší správní soud vychází z premisy, že účastník řízení, který své odvolání podal opožděně proti správnímu rozhodnutí, které však bylo k odvolání jiného účastníka změněno, nemá být v následném soudním řízení, kde vystupuje jako žalobce, nijak zvýhodněn, ale ani znevýhodněn z hlediska rozsahu soudního přezkumu jednak oproti situaci, kdy bylo podáno jediné – opožděné – odvolání, a jednak oproti situaci, kdy odvolání bylo podáno výhradně jiným účastníkem.

[25] Již výše zdejší soud zmínil, bylo-li proti správnímu rozhodnutí podáno jediné odvolání, které odvolací orgán zamítl pro opožděnost, lze se v soudním řízení bránit jen proti závěru o opožděnosti odvolání, nikoli však již proti věcnému hodnocení uvedenému v prvostupňovém rozhodnutí. V případě, že odvolání podal pouze jiný účastník správního řízení odlišný od žalobce před soudy ve správním soudnictví, nikoli samotný žalobce, uplatní se § 68 písm. a) s. ř. s. Dle tohoto ustanovení je žaloba nepřipustná také tehdy, *„nevychýpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k oprávněnému prostředku jiného“*. Soudní obranu zákon v takovém případě umožňuje jen tam, kde došlo ke změně prvostupňového správního rozhodnutí na újmu práv žalobce, nikoli však nad takto vymezený rámec.

[26] Tím, že stěžovatel podal opožděné odvolání, neumožnil, aby se žalovaný k jeho odvolání meritorně zabýval prvostupňovým správním rozhodnutím (viz bod [18] shora). Svým postupem tak způsobil, že po věcné stránce žalovaný hodnotil rozhodnutí městského úřadu jen k odvolání osoby zúčastněné na řízení I), která podala včasné odvolání. Z hlediska přezkumu samotného obsahu rozhodnutí městského úřadu (věcných důvodů, na kterých bylo založeno) jde o situaci plně srovnatelnou se stavem, jako by stěžovatel nepodal žádné odvolání. Proti rozhodnutí žalovaného o odvolání osoby zúčastněné na řízení I) by tak měl být stěžovatel soudně chráněn jen v těch ohledech, kdy prvostupňové správní rozhodnutí bylo změněno k újmě stěžovatelových práv. V daném ohledu Nejvyšší správní soud nespatřuje důvod, proč by měl být z hlediska námitek, které lze před soudem úspěšně uplatnit, zvýhodněn ten účastník, který podal opožděné odvolání před účastníkem, který nepodal odvolání žádné. Rozlišování mezi účastníkem, který nepodal žádné odvolání, a účastníkem, který podal opožděné odvolání, by bylo problematické i z důvodu, že účastník, který nepodal žádné odvolání, může dodatečně podat opožděné odvolání.

[27] Správní soudnictví je vybudováno na zásadě subsidiarity soudní ochrany ve vztahu k prostředkům obrany před správními soudy (projevem této zásady je mj. § 5 s. ř. s.). Stěžovateli byla dána plná možnost hájit svá práva před správními orgány. Vlastním vinou stěžovatel nepodal odvolání včas, o svá práva se tak dostatečně nezasazoval a zdejší soud

pokračování

pak nevidí důvod, proč by měl za takové situace stěžovatel těžit z toho, že včasné odvolání podal jiný účastník, který podáním odvolání hodlal hájit své odlišné zájmy. Nejvyšší správní soud tak souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel mohl v žalobě vedle námitek brojících proti závěru o opožděnosti jeho odvolání dále důvodně uplatnit jen námitky, kterými se bránil proti změně prvostupňového správního rozhodnutí, k níž došlo k odvolání osoby zúčastněné na řízení I) k újmě jeho práv.

[28] Stěžovatelovu žalobu nelze považovat za nepřipustnou dle § 68 písm. a) s. ř. s., jelikož tím, že podal odvolání, došlo k vyčerpání opravných prostředků. Ani opožděné odvolání nevylučuje přípustnost žaloby, což je logické, je-li možné se žalobou bránit proti zamítnutí odvolání pro opožděnost (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2012, č. j. 7 As 8/2012 - 37). Stěžovatelova žaloba tak nebyla nepřipustná, nicméně v rámci jejího projednání bylo možno se s ohledem na důvody vyložené výše zabývat jen těmi žalobními námitkami, jimiž stěžovatel brojil proti změně rozhodnutí městského úřadu v odvolacím řízení k újmě jeho práv. V tomto rozsahu se Nejvyšší správní soud ztotožnil s obecnými východisky krajského soudu.

[29] Nejvyšší správní soud však již nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, že zrušení výroku III. rozhodnutí městského úřadu, k němuž došlo v odvolacím řízení, nebylo k újmě práv stěžovatele. Tímto výrokem sice měla být uložena povinnost osobě zúčastněné na řízení I) „*umožnit provedení prací k odstranění stavby ze svých pozemků a staveb a strpět vytvoření podmínek pro provedení stavby zejména přístup ke stavbě na pozemku st. p. 116/1 v katastrálním území Dolní Lukavice.*“ Zrcadlovým obrazem této povinnosti bylo právo stěžovatele odstranit stavbu z pozemků náležejících osobě zúčastněné na řízení I). Zrušením výroku III. tak stěžovatel byl připraven o právo.

[30] Krajský soud tudíž nepostupoval správně, když vyhodnotil, že zrušení výroku III. v rozhodnutí městského úřadu nebylo k újmě stěžovatelových práv. Žalobní námitky, které mají vztah k výroku III. prvostupňového rozhodnutí, byl krajský soud povinen vypořádat, což však neučinil. V dalším řízení proto krajský soud vyhodnotí, které žalobní námitky mají vztah k výroku III., a tyto věcně vypořádá.

[31] Co se týče 4. podmínky ve výroku I. v rozhodnutí městského úřadu, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že její zrušení nebylo na újmu stěžovatelových práv. Daná podmínka měla stěžovateli uložit povinnost osadit obnovený otvor kovovou mříží, odstraněním 4. podmínky byl stěžovatel zbaven povinnosti, což však nelze vyhodnotit jako změnu prvostupňového rozhodnutí na újmu jeho práv.

[32] V ostatních kasačních námitkách stěžovatel popisuje důvody, proč považuje správní rozhodnutí za nesprávná a nezákonná. K těmto námitkám se zdejší soud nemohl vyslovit, jelikož krajský soud v napadeném rozsudku nehodnotil správnost a zákonnost správních rozhodnutí, když dospěl k závěru, že stěžovatel sice v žalobě uplatnil celou řadu námitek, které ovšem přesáhly okruh tvrzení, které bylo možno úspěšně uplatnit. S uvedeným závěrem krajského soudu se zdejší soud neztotožnil v celé jeho šíři (viz body [29] a [30] shora). Krajský soud tak bude žalobní námitky znovu posuzovat – nejprve z pohledu, zda se týkají výroku III. rozhodnutí městského úřadu, a ty, které tuto podmínku splňují, vypořádá věcně. Jelikož v naznačeném směru bude krajský soud hodnotit žalobní námitky,

které jsou prakticky shodné se zbylými kasačními námitkami, nemohl zdejší soud k těmto zbylým kasačním námitkám uvést své hodnocení.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud se neztotožnil se všemi napadenými závěry krajského soudu, kasační stížnost proto vyhodnotil jako důvodnou a rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu